

Preek over Filippenzen 3,20 (Belijdenisdienst): Leven met een dubbel paspoort

Voorzang: Opwekking 228 (Wij zijn hier bijeen...)

Votum en Groet

Zingen: Opwekking 488 (Heer, ik kom tot U...)

Opwekking 281 (Als een hert dat verlangt naar water...)

Psalm 105, 1 en 3

Gebied bij de opening van het Woord

Zingen: Opwekking 595 (Licht van de wereld...)

Kindermoment

Zingen: Kinderlied 7 (Je hoeft niet bang te zijn...)

Carina IJben draagt een gedicht voor

Michiel Noordzij leest Psalm 84

Zingen: Psalm 84, 1. 2 en 6

Gerco IJben leest Openbaring 21,1-7

Zingen: Opwekking 594 (U bent 'Ik ben' op de troon...)

Verkondiging van Filippenzen 3,20: *Leven met een dubbel paspoort*

Zingen: Opwekking 334 (Heer, uw licht en uw liefde schijnen...)

Inleiding op het moment van belijdenis doen

Vincent Schenk draagt een gedicht voor

Zingen: Opwekking 399 (Vader God, ik vraag me af...)

Gerco IJben, Carina IJben, Michiel Noordzij en Vincent Schenk doen belijdenis van hun geloof

Zingen: Psalm 121, 1 en 4 (staande)

Overhandiging van de belijdenisgeschenken

Zingen: Gezang 473, 1. 2. 3 en 10

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 293

Zegen

Zingen: Opwekking 601 (Vrede van God...)

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Voelt u zich hier thuis?

Dat zou de vraag kunnen zijn van een hotelhouder als u in zijn hotel vakantie viert.

Voelt u zich hier thuis?

Bent u al wat ingeburgerd?

Dat zou ook de vraag kunnen zijn aan een immigrant.

Of aan iemand die voor langere tijd in het buitenland verblijft.

Want dat valt nog niet altijd mee.

Overschakelen naar een samenleving met een andere taal en een andere cultuur.

En met andere gewoonten en andere ideeën over van alles en nog wat.

Dat geldt voor Nederlanders in het buitenland.

Maar natuurlijk evengoed voor buitenlanders in Nederland.

Voorals als ze door de nood gedwongen hier zijn.

Voelt u zich hier wel thuis?

Mag ik dat eens aan u vragen?

En aan jou?

Dan bedoel ik eigenlijk: voel je je thuis in deze wereld?

Voel je je dáár op je gemak?

Relaxed?

Kun je het hier een beetje vinden?

Heb je het hier goed naar je zin?

U vindt die vraag toch niet zo gek, hoop ik?

Er is toch wel reden om haar te stellen.

Het is toch niet vanzelfsprekend, dat je je hier natuurlijk wel thuis zult voelen?

We komen toch genoeg tegen wat ons een ongemakkelijk gevoel kan geven?

Om maar wat te noemen.

Jongeren die met een dolle kop leeftijdgenoten neersteken.

Relschoppers die ambulancepersoneel verhinderen hun werk te kunnen doen.

Loverboys die kwetsbare meisjes lokken en in de prostitutie dwingen.

Dat afschuwelijke verhaal van die rechtszaak in Groningen.

Drie mannen die terecht staan omdat ze op een seksfeest voor homo's anderen willens en wetens hebben besmet met aids.

Ik zal u de onsmakelijke details van die zaak besparen.

Maar dat is toch walgelijk!

En dan al die berichten over zelfmoordaanslagen.

Over bendes in Afrika die kindsoldaten ronselen, drogeren en hersenspoelen.

Wat is dat voor een wereld waarin wij leven?
Kun je je daar eigenlijk wel happy voelen?

Maar ja, als je je in deze wereld inderdaad niet thuis voelt, wat dan?
Kijk, ik kan zo'n vraag wel stellen.
Maar wat schieten we ermee op?
We zullen het toch met deze wereld moeten doen?
Of niet soms?
Er is toch geen andere?

Nu, Paulus, de man van die brief aan christenen in Filippi, denkt daar anders over.
Wij hebben ons burgerrecht in de hemel, schrijft hij.
Anders gezegd: *Wij zijn hemelburgers*.
Wie Christus kennen en hun leven aan Hem toevertrouwen zijn hemelburgers.

Hemelburgers – hmm!
Klinkt wat zweverig, vindt u niet?
Sta je dan nog wel met beide benen op de grond van deze aarde?

Laten we eens proberen te proeven wat Paulus bedoelde.
Paulus schreef dit briefje aan christenen in Filippi.
En hij gebruikte hij een beeld dat hen bijzonder moet hebben aangesproken.
Filippi was een stad in Griekenland.
Maar Griekenland maakte toen deel uit van het Romeinse keizerrijk.
En de keizer van Rome had Filippi gepromoveerd tot een Romeinse kolonie.

Een groot deel van de inwoners van Filippi bestond dan ook uit Romeinen.
Om precies te zijn: uit veteranen uit de keizerlijke legioenen.
Denk dan niet aan oude, afgeleefde en kromgegroeide mannetjes.
Vaak waren het mensen nog in de kracht van hun leven.
Maar als ze in een bepaald aantal veldslagen hadden meegevochten,
kregen ze als beloning een villa in deze prachtige Griekse stad.

Toch, in hartje Griekenland leefden deze veteranen naar de wetten van Rome.
Het waren zagezegd mensen met een dubbel paspoort.
Ze waren helemaal gesetteld in Griekenland.
Maar ze bleven zich burgers van Rome voelen.
In Griekenland richtten ze zich in alles naar Rome.
Als het in Rome regende staken zij bij wijze van spreken in Filippi de paraplu op.
Ook al vielen daar de mussen van de daken vanwege de hitte.
Zo voelden ze zich burgers van Rome!

Kijk, zegt Paulus, zo is het nu ook met ons, christenen.
Wie hoort bij Jezus Christus, woont en leeft in deze wereld.
Maar zijn oriëntatiepunt ligt elders.
Christenen leven hier op aarde als kolonisten van het Koninkrijk daarboven.
Daarom, als je aan een echte christen vraagt of hij zich hier thuis voelt zal hij zeggen: *Nee, want mijn vaderland is in de hemel*.
Christenen zijn mensen met een dubbel paspoort.

Eén van de speerpunten van het christelijk geloof is onze toekomstverwachting.
Wij geloven n.l. dat dat hemelse Koninkrijk hier op aarde komt.
Beter gezegd: wij geloven dat de Koning van dat rijk hier op aarde komt.
En dat Hij deze aarde, deze wereld compleet nieuw zal maken.
Onherkenbaar nieuw.
We hoorden daar iets over in het Bijbelgedeelte dat Gerco zo even las.
Alles wat nu negatief is, zal dan niet meer gevonden worden.
Als christenen kijken we daar verlangend naar uit.

Gerco en Carina, Michiel en Vincent ook.
Vanaf begin september heb ik met hen verschillende gesprekken gevoerd.
Toen heb ik dat een keer aan hen gevraagd.
Zou je wel willen dat Jezus gauw terug komt?
Ze zeiden allemaal – de één nog hartstochtelijker dan de ander –: *Ja, graag!*
Eén van hen zei zelfs: *Liever nog over een uur dan morgen!*

Maar ben je dan nog wel van deze wereld?
Is dat niet een beetje zweverig – zo'n sterk verlangen naar een rijk uit de hemel?

Sta je dan nog wel met je beide beentjes op de grond?

Die indruk heb ik van hen wel gekregen.
Het zijn jonge mensen die midden in het leven staan.
Gerco en Vincent zijn de bouwers.
Gerco doet elektrotechniek en wil daar leraar in worden.
Vincent is met hart en nieren timmerman.
Hij kan genieten van het klaren van een klus.
Carina heeft hart voor kinderen die moeten leven met beperkingen.
Daar gaat zij haar beroep van maken.
En Michiel houdt zich bezig met ruimtelijke ordening.
Wat ze doen, doen ze met hun hart.
Ze staan midden in het leven.

Maar evengoed – wat hen betreft mag deze wereld ingeruild voor een andere.
Ze voelen zich als het er op aan komt hier niet echt thuis.
Daarvoor zien ze teveel dingen misgaan.

Maar vluchten ze niet uit de aardse werkelijkheid weg in een schijnwereld?

Integendeel!
Zo krijgen we juist een heel nuchtere en reële kijk op de wereld waarin we leven.
Die visie kan ons juist ontspannen, omdat ze hoop en verwachting schept.
En die hoop zal ons gedrag op een positieve manier beïnvloeden.

Iemand die zijn leven aan Christus heeft toevertrouwd benadert de aardse werkelijkheid op twee manieren.
Hij zal aan de ene kant afstand bewaren.
Hij zal zich hier inderdaad niet thuis voelen.
Maar tegelijk weet hij zich wel degelijk betrokken bij deze wereld.
Hij zal er zich wel voor inzetten.

Aan de ene kant dus afstand.
In deze wereld voelt een christen zich een vreemdeling.

Maar je hebt vreemdelingen in soorten.
Je hebt de toeristen, die uitzwermen in Europa en ver daar buiten.
Enkele weken breng je als vreemdeling elders door.
In Frankrijk of Turkije of Thailand.
Maar dan kom je weer terug in eigen land.
Hoeveel toeristen maken zich druk over allerlei toestanden in hun vakantieland?
Niet zoveel waarschijnlijk.

Maar je hebt ook vreemdelingen die zich voor langere tijd elders vestigen.
Ze zijn niet op doorreis.
Nee, ze maken voor een bepaalde tijd deel uit van de samenleving in het gastland.
Misschien zelfs wel voor de rest van hun leven.
De asielzoeker bijvoorbeeld.
Ze stellen wel degelijk belang in de omgeving waarin ze wonen.
Ze voelen zich erbij betrokken.
Het wel en wee van het land waarin ze leven raakt hen onmiddellijk.

Nu, christenen zijn hier op aarde vreemdelingen van de tweede soort.
We nemen actief deel aan het leven in deze wereld.
We sluiten huwelijken en stichten gezinnen.
We werken in de gezondheidszorg of in de bouw.
We zijn actief in het bedrijfsleven en in de wetenschap.
We doen aan politiek en we nemen deel aan het maatschappelijk leven.
We zijn betrokken bij het wel en wee van deze aarde en van onze omgeving.
We voelen ons medeverantwoordelijk voor het reilen en zeilen van deze wereld.

Daarin zijn we volgelingen van onze Heer Jezus Christus, de Zoon van God.
Hij gaf ooit zijn riantie positie in de hemel op om onze wereld binnen te gaan.
Onze wereld – toch de probleemwijk van zijn Vaders schepping.
Maar Hij heeft zich bepaald niet op een afstand gehouden van alle ellende van onze wereld en van alle machten die ons bedreigen.

Maar Hij is wel hemelburger gebleven.
Ja, als er één vreemdeling was in Jeruzalem en in deze wereld, dan was Hij het.
Enerzijds heel betrokken op deze wereld.

En tegelijk zo weinig bereid zich te conformeren aan de wetten van deze wereld.
Maar toen is Hij ook als vreemdeling gehaat en gediscrimineerd en uitgespuwd.

Dat is de geschiedenis van het kruis, waaraan ze Hem hebben vastgespijkerd.
En Hij heeft het zich laten aanleunen.
Tegen alle wetten van deze wereld in liet Hij over zich heenlopen.
Hij stond niet op zijn strepen, maar wilde slechts dienen.
Hij werd buiten de deur van deze wereld werd gezet.
Maar juist zo zette Hij voor haar de poort naar de toekomst wijd open.

En deze geschiedenis bepaalt onze kijk op de wereld.
De wereld waarin wij leven is de wereld waar het kruis van Christus stond.
Dat brengt een bepaalde spanning in ons leven.
Tussen betrokkenheid en afstandelijkheid.

Want dat kruis is allereerst een teken van onvoorwaardelijke liefde.
Van een hartstochtelijke betrokkenheid op deze wereld.
Christus heeft er zijn leven voor over gehad om deze wereld toekomst te geven.

Maar dat kruis is ook een teken van het negatieve oordeel over deze wereld.
Dat kruis doet de machten van het kwaad en de dood in al zijn vormen in de ban.
Al die machten waardoor je je in deze wereld niet thuis kunt voelen.
Ze worden door het kruis van Christus de wacht aangezegd.
En ze zijn door Hem overwonnen.

Gerco en Carina, Michiel en Vincent hebben hun hart aan Jezus gegeven.
Dat maakt hen volgelingen van deze aan het kruis gespijkerde Heer.
Zij volgen Hem in zijn liefde voor God, zijn Vader.
Ze volgen Hem in zijn liefde voor deze wereld, die de schepping is van zijn Vader.
Maar ze volgen Hem ook in zijn vreemdelingschap.
In zijn afkeer van alles wat deze wereld schade berokkent en daarin storend is.
En van regels, die hier op aarde het leven beheersen.

Regels als: het hemd is nader dan de rok en al te goed is buurmans gek.
Regels als: je weet wat je hebt en niet wat je krijgt.
En één vogel in de hand is beter dan tien in de lucht.
Regels als: liefde kan niet van één kant komen.
En voor niets gaat de zon op en voor wat hoort wat.

Ja, zo luiden onze spreekwoorden en gezegden.
Dat is onze aardse wijsheid.
Dat is wat wij mensen door schade en schande hebben geleerd.
Zo proberen we ons zelf overeind te houden en niet aan het leven kapot te gaan.

Ik zeg hier heel nadrukkelijk *wij*.
Want ik heb hier niet-christenen en christenen op het oog.
Die neiging om ons zelf te handhaven kennen we allemaal.
Vooral wanneer we begoocheld worden door de gedachte dat dit leven het enige leven is dat we zullen kennen.
Dan komt er iets van haast en van ongeduld in ons leven.
Dan worden we bang dat we het geluk zullen mislopen.
En dan komen we onder beslag van de regels en normen die in onze wereld gelden.

Gerco en Carina, Michiel en Vincent, ik hoop dat jullie de fijngevoeligheid zullen blijven houden om daarin niet mee te gaan.
Dat je het aandurft om kwetsbaar te zijn, zoals je Heer het was.
Dat je durft te leven naar de wetten van je thuisland – het hemels Koninkrijk.
Dat je je verantwoordelijk blijft voelen voor het leven hier en nu.
Maar ook dat je blijft verlangen naar de wereld van straks.
Die wereld waar ieder die daar woont zal zeggen: *Hier voel ik me eindelijk thuis!*
AMEN.
02-11-2008